

Arrest

nr. 255 981 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, heeft zich vluchteling verklaard op 11 maart 2005.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 mei 2005 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 juni 2007.

1.3. Op 8 augustus 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat moment in verzoekers regio van herkomst, Bagdad in Centraal-Irak, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.4. Op 21 maart 2016 werd verzoeker veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg, correctionele zaken, Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar voor onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen en heling.

1.5. Bij schrijven van 15 mei 2018 verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, §4, eerste lid, tweede zin en artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

1.6. Verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 23 november 2020 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status. Verzoeker gaf geen gevolg aan deze oproeping.

1.7. Op 22 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze beslissing werd op 23 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bagdad, bent u van Arabische origine en heeft u de Iraakse nationaliteit. Tijdens uw secundaire studies zou u lid zijn geworden van de Baathpartij en zijn opgeklommen tot de rang van 'oudo' (effectief lid). Op negentienjarige leeftijd zou u uw militaire dienstplicht hebben aangevat. Dankzij bemiddeling van een familielid zou u zijn ingedeeld bij de chemische brigade in Haswa. Dit was een onafhankelijke afdeling binnen het leger die in de steden en achter de linies opereerde om de troepen voor te bereiden hoe ze op een vijandige chemische aanval moesten reageren en zich beschermen. Het zou hier niet hebben gegaan om een offensieve chemische eenheid. U zou als magazijnier zijn tewerkgesteld in het hoofdkwartier van de eenheid in Bagdad El Sayafiya. U zou er één van de vier verantwoordelijken zijn geweest. Uw eenheid zou gespecialiseerd zijn geweest in het maken van rook om luchtaanvallen te misleiden. Na uw vijfjarige legerdienst zou u hebben gewerkt als handelaar en aannemer in de bouwsector. Na de val van het regime van Saddam Hussein zou u niet meer gewerkt hebben. Op 15 mei 2003 zou de auto waarin u samen met uw vriend A.(...) N.(...) zat door onbekenden zijn beschoten. Uw vriend zou hierbij gewond zijn geraakt. Korte tijd later zouden de Amerikanen in het gezelschap van een Iraakse tolk naar de plaats van het incident zijn gekomen. U zou uw vriend hebben overgebracht naar het ziekenhuis, alwaar hij na vijf dagen overleed. U dacht aanvankelijk dat het incident tegen uw vriend was gericht omdat hij voor de Amerikanen werkte. Enkele dagen nadien begon u dreigtelefoontjes te ontvangen waarin er werd verteld dat ze u de volgende keer wel zouden vinden. Ook begon u dreigbrieven te ontvangen. Vanaf dan zou u op verschillende plaatsen zijn ondergedoken. U zou hebben getracht te weten te komen door wie en waarom u werd bedreigd. Hiervoor zou u naar uw oom in Kirkuk zijn gegaan. Uw oom zou naar Suleymaniya zijn gegaan en hebben geïnformeerd bij zijn contacten bij de Koerdische autoriteiten. Deze zouden hebben bevestigd dat iedereen die lid was van de Baathpartij en de chemische afdeling ten tijde van de gasaanval op Halabja (1988) zou worden vermoord. Ook al was u hierbij niet rechtstreeks betrokken, in de ogen van de Koerden moest u worden gedood. Hierop begreep u dat u nergens nog veilig was in Irak en besloot u het land te verlaten. Op 27 december 2004 vertrok u uit Irak en reisde u naar België, alwaar u op 11 maart 2005 asiel vroeg.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een attest van woonst, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw oude identiteitskaart, uw militaire kaart en twee documenten die aantonen dat u bij de chemische afdeling van het leger was.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 10 augustus 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan asielrelaas. Gezien uw afkomst uit Bagdad wel geloofwaardig werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 21 maart 2016 werd veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg, correctionele zaken, Antwerpen.

Op 18 mei 2018 ontving het CGVS een brief waarin de DVZ de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Vervolgens werd u op 23 november 2020 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. U kwam niet opdagen voor dit onderhoud.

B. Motivering

Op 10 augustus 2007 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg, correctionele zaken, Antwerpen van 21 maart 2016.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar voor onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen en heling.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg, correctionele zaken, te Antwerpen.

De feiten dateren van 2012. Uit een deskundigenonderzoek blijken de met inkt besmeurde bankbiljetten die door u of in uw opdracht werden gestort, afkomstig waren van één van de twee koffers die werden buitgemaakt bij een gewapende overval gepleegd te Bagnolet, Frankrijk op 9 januari 2012. De rechter oordeelt: "De feiten zijn bijzonder ernstig. Aan verzetdoende partij dient het signaal te worden gegeven dat de lastens hem bewezen verklaarde feiten van witwassen die ingegeven werden door snel geldgewin niet getolereerd kunnen worden. Bij het bepalen van straffen houdt de rechtbank rekening met de concrete aard en ernst van de feiten, met de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, met zijn aandeel in de feiten, met zijn leeftijd en met het relatief gunstig strafrechtelijk verleden van verzetdoende partij."

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 5 november 2020, via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, opgeroepen om u op 23 november 2020 aan te melden met het oog op de beoordeling van het nieuwe element dat opdook met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming.

U heeft geen enkel gevolg gegeven aan het aangetekend schrijven dat u werd toegezonden en u heeft evenmin een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor. Eveneens heeft u verzaakt schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal kan het CGVS overeenkomstig artikel 57/6/7, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 35/2, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van het de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nemen op basis van de elementen in uw dossier. Uit het administratief dossier blijken geen elementen die afbreuk zouden doen aan de vaststelling dat u veroordeeld werd voor het plegen van een ernstig misdrijf. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden die het behoud van uw internationale beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, het niet aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Irak de mensen zou moeten vrezen die u ten onrechte zouden hebben verdacht van betrokkenheid bij een chemische aanval. Dat u om die reden bij een terugkeer naar Irak het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk. Er bestaan bijgevolg geen redenen te veronderstellen dat een terugkeer naar Bagdad in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel het CGVS u op 10 augustus 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toekende omwille van de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, Bagdad, dient voorts te worden vastgesteld dat de situatie in uw regio van herkomst intussen is gewijzigd en dat de Commissaris-generaal actueel van oordeel is dat er geen zwaarwegende gronden meer zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door

middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 55/4, §1, c) en 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet in samenhang met het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, voert verzoeker aan dat *in casu* de artikelen 55/4, §1, c) en 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet door verwerende partij verkeerdelijk werden toegepast en dat hiermee het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel wordt geschonden. Verzoeker licht zijn standpunt toe als volgt:

"(...) Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, bij vonnis van de Correctionele Rechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen dd. 21.03.2016, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel voor een termijn van vijf jaar, waarvan één jaar effectieve gevangenisstraf voor feiten die betrekking hebben op witwassen.

Het verwerpelijke karakter van verzoekers daden kunnen in casu niet betwist worden. Dit blijkt ook uit de motivering van de voormelde rechtbank:

"De feiten zijn bijzonder ernstig. Aan verzetdoende partij dient het signaal te worden gegeven dat de lastens hem bewezen verklaarde feiten van witwassen die ingegeven werden door snel geldgewin niet getolereerd kunnen worden..."

Niettemin kan de Commissaris-generaal niet worden bijgetreden dat de door verzoeker begane feiten gekwalificeerd kunnen worden als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 55/4 bevat een uitsluitingsgrond die een uitzondering vormt op de algemene regel van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en die dus op restrictieve wijze toegepast dient te worden.

Zoals hierboven werd aangehaald dient er rekening te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen.

De werkelijk geleden schade betreft het witwassen van bankbiljetten afkomstig van een koffer die werd buitgemaakt als gevolg van een gewapende overval gepleegd te Bagnolet (Frankrijk) op 09 januari 2012. De rol van verzoeker was slechts beperkt tot het witwassen van de gestolen bankbiljetten. Met de gewapende overval, gepleegd in Frankrijk, had hij niets te maken. Dit wordt eveneens in het vonnis, alsook in het administratief dossier, bevestigd.

De opgelegde straf betrof een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel voor een termijn van vijfjaar, waarvan één jaar effectieve gevangenisstraf. Hiermee wordt rekening gehouden met het gunstig strafrechtelijk verleden van verzoeker (blanco strafregister).

Verzoeker heeft zijn straf volledig uitgezeten. Hij bleef voor anderhalve maand in de gevangenis en was voor 15 dagen onderworpen aan het elektronisch toezicht.

Omwille hiervan kunnen de feiten begaan door verzoeker niet gekwalificeerd worden als ernstig.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij het begrip "ernstig misdrijf", waarnaar artikel 55/4§ 1,°c van de Vreemdelingenwet verwijst, verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd en toegepast.

De artikelen 55/4§ 1,°c en 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet zijn derhalve geschonden.

Hiermee schendt verwerende partij bovendien het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Immers, verwerende partij hanteert geen eenduidige gedragslijn m.b.t. de toepassing van de artikelen 55/4§ 1,°c en 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en de interpretatie van het begrip 'ernstig misdrijf, in dewelke verzoeker kan vertrouwen."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 21 maart 2016, waarbij hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar voor onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen en heling, duidelijk blijkt dat het ernstige feiten betreffen zodat niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en zijn subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt ingetrokken en (ii) hij heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus, het CGVS daarom een beslissing dient te nemen op basis van de elementen in zijn dossier, doch uit het administratief dossier geen elementen blijken die afbreuk zouden doen aan de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor het plegen van een ernstig misdrijf en er dan ook geen redenen voorhanden zijn die het behoud van zijn internationale beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”.

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.4. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19.3. a van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26).

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze 'Guide des procédures' bepaalt : « *Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.* »

"155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een 'ernstig', niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord "misdrijf" verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord "misdrijf" alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een "ernstig misdrijf" evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als "misdrijf" worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschuillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordeelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 maart 2016 door de Rechtbank van Eerste Aanleg, correctionele zaken, Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 1 jaar voor onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen en heling. De feiten dateren van 2012. Uit een deskundigenonderzoek bleek dat de met inkt besmeurde bankbiljetten die door verzoeker of in zijn opdracht werden gestort, afkomstig waren van één van de twee koffers die werden buitgemaakt bij een gewapende overval gepleegd te Bagnolet, Frankrijk op 9 januari 2012. De rechter oordeelde bij de straftoemeting: "De feiten zijn

bijzonder ernstig. Aan verzetdoende partij dient het signaal te worden gegeven dat de lastens hem bewezen verklaarde feiten van witwassen die ingegeven werden door snel geldgewin niet getolereerd kunnen worden. Bij het bepalen van straffen houdt de rechtbank rekening met de concrete aard en ernst van de feiten, met de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, met zijn aandeel in de feiten, met zijn leeftijd en met het relatief gunstig strafrechtelijk verleden van verzetdoende partij.” Uit de motivering van en de strafmaat bepaald in het voormelde vonnis blijkt dat de rechtbank oordeelde dat de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt ernstig zijn.

Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het door verzoeker gepleegde misdrijf, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 21 maart 2016, dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker zelf niets te maken had met de gewapende overval in Frankrijk en zijn rol slechts beperkt was tot het witwassen van de gestolen bankbiljetten, dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met zijn blanco strafregister en dat hij zijn straf volledig heeft uitgezeten, doet geen enkele afbreuk aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is en doet dan ook niets af aan dit besluit. De Raad wijst er te dezen op dat de rechter in voornoemd vonnis oordeelde dat verzoeker zich bewust was van de illegale oorsprong van de gelden die hij gestort heeft en verder overgeschreven of afgehaald heeft dan wel deze verrichtingen heeft laten uitvoeren, en brengt hierbij nogmaals in herinnering dat de individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf in het algemeen voortvloeit uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan. Ook artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet stipuleert uitdrukkelijk dat de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van toepassing is op *“personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan”* het plegen van een ernstig misdrijf. Het kan niet worden betwist dat verzoekers handelingen vallen onder voornoemde voorwaarden. De vaststelling dat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 8 augustus 2007 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Dienvolgens wordt de schending van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel evenmin aangetoond.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de kans werd geboden om hetzij tijdens een persoonlijk onderhoud, hetzij schriftelijk de redenen mee te delen die volgens hem het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, doch hij heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor het plegen van een ernstig misdrijf. Er zijn dan ook geen redenen voorhanden die het behoud van zijn internationale beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

2.6. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, §1, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van artikel 55/5/1, §1 of §2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, het niet aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Irak de mensen zou moeten vrezen die u ten onrechte zouden hebben verdacht van betrokkenheid bij een chemische aanval. Dat u om die reden bij een terugkeer naar Irak het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk. Er bestaan bijgevolg geen redenen te veronderstellen dat een terugkeer naar Bagdad in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel het CGVS u op 10 augustus 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toekende omwille van de toenmalige situatie in uw regio van herkomst, Bagdad, dient voorts te worden vastgesteld dat de situatie in uw regio van herkomst intussen is gewijzigd en dat de Commissaris-generaal actueel van oordeel is dat er geen zwaarwegende gronden meer zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan

van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van

uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf gaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet daar niet kan betwijfeld worden dat er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd immers definitief veroordeeld voor een dergelijk ernstig misdrijf.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS